Ч. 163 Субота 22 липня (4 серпня) 1900 Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостьвах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Вісти з Італії. — Анархістичний заговор. — Війна в Хіні. — З полудневої Африки.)

В Римі кінчать ся приготовленя до похорону короля Гумберта. Тіло его буде зложене в Пантеоні. На похорон виїхав вчера по полудни до Риму архикнязь Райнер, яко представитель цісаря Франц Йосифа. До Berliner Tagblatt-у доносять з Риму, що в тамошних правительственних кругах надіють ся також приїзду цісаря Вільгельма. В таким случаю ціла дорога від швайцарской границї до Риму була би обставлена войском. — Часописи переповнені описами трогаючих хвиль, коли король Віктор Емануїл і его жена приїхали до Монци. Привитане королевої-вдови Марґарети з сином було до найбільшої степени трогаюче. Ціле окружене плакало. Безпосередно перед приїздом короля зложено тіло Гумберта на ліжку. Віктор Емануїл і королева Єлена цілували пристрастно трупа по руках, устах і чолі. Не можна їх було відорвати від небіжчика. Королева вдова не може заводолїти над своєю розпукою. Плач єї чути було в цілім парку.

Вісти про сильну орґанізацию анархістів потверджують ся. Бресчі належав до великого заговору на пануючих і ще тепер грозить, що вскорі буде вільний а тоді горе иншим монархам. Всі европейскі поліциї глядають пильно спільників Бресчіого і як доси, здаєть ся з добрим успіхом. Neue freie Presse доносить, що арештований в Турині Ляннер не знаний австрийским властям як анархіст, натомість Франц Віднер, один з найзагорільших анархістів, мешкав до минувшого року в Триесті, а відтак утік до Патерсон в Америці, де видає анархістичну часопись. — Наочні сьвідки убийства, а між ними візник королївского повозу зізнали, що на місци злочину бачили 5 людий, що мали на шиї подібні краватки як Бресчі і по доверешеню замаху старали ся помагати Бресчіому в утечи. На зелїзничім двірци в Римі арештовано чоловіка, що має бути спільником Бресчіого. Поліция зробила важне відкрите, що розходить ся тут о заговор та що послїдне убийство було лиш початком цілого ряду инших таких злочинів. Показує ся, що анархісти мають дуже добру, розгалужену по цілім сьвітї орґанізацию, а крім того мають і великі грошеві средства. На пр. Бресчі часто їздив, мешкав в дуже дорогих готелях, видавав богато гроший на вино і женщини. У всїх провінциональних містах арештують анархістів. З Берна швайцарского доносять, що богато італїяньских робітників, на вість о замордованю короля Гумберта, покинули роботу і устроїли радістну демонстрацию. Бресчі сам поводить ся перед слідчим судиєю дуже зухвало. На питане судиї, чи жалує страшного злочину, дав таку відповідь: Цїлком нї. Побачите, що вскорі вже покину вязницю, бо мої товариші освободять мене. Тоді буде мусїв дрожати цар Росиї — горе ему! — Звертають увагу, що майже ті самі слова висказав в своїм часї Люкені. Доносять також, що Бресчі належав до тої самої шайки анархістів, до котрої належали Казеріо, Анджоліто і Люкені та що всїх їх знав лично і сходив ся з ними 1897 р. в Парижи. По замаху Каверія на Карнота утікли з Франциї до Брукселї, але й звідтам поутікали, побоюючи ся погоні.

Після вістий, які французске правительство одержало від свого адмірала в Чіфу, множать ся признаки, що ситуация в Хіні стає значно лагіднїйшою. На увагу заслугує цїсарский едикт, котрий заявляє, що хіньске правительство не є відвічальне за теперішний стан річи, що вся его акция була звернена до удержаня спокою і що ще тепер оно готово точно виконувати договори, обовязуючі его супротив чужинців і християньских місий. — Бюро Райтера доносить, що один хіньский ученик місиї, котрий був 4 дни в Пекінї, вернув до Тієнтсіну. Припоручене, яке мав до анґлїйского амбасадора, не міг виконати. В часї его побуту в Пекінї, не було ніякої борби. Коли дня 18 липня відходив з Пекіну, видано едикт наказуючий охорону чужинців. 10.000 Хінців стоїть коло Пейтсану. Впрочім ціла околиця Пекіну аж до Янтсуну вільна від війска. Живности в містї дуже мало. Япаньский войсковий attaché писав під датою 22 липня в Пекіну, що Хінцї обступили посольства вже дня 13 червня. Особливо сильно атакували доми посольств від 24 червня до 17 липня.

Капітуляция команданта Прінсльо під Фурівсборґом, при котрій мало зложити оружие 5000 Бурів, представляє ся так: Гунтер замкнув ті відділи так, що Прінсльо не міг

---

4)

ПОЦІЛУЙ.

(З ческого — Кароліни Светлї.)

(Дальше).

Вендулька вправді усьміхнула ся, коли Луць нагадав їй ті вечери під вільхою, але не журила ся цілком его докорами і не хотіла нічого знати про другий поцілуй.

Попала навіть в сильний гнів, коли він несподівано обійняв єї другий раз за шию. Як лиш могла она так сердити ся і так морщити чоло та грозити ему, що побачить, що она ему зробить, як він не дасть єї спокою. Але коли він не хотів нічого слухати і заєдно єї дрочив, а ніякі представленя не помагали, вхопила его несподівано, і заки він ще вспів оборонити ся, випхнула его до сіний; він чув як она замикала за ним двері і приставила під них стіл, аби не впустити его до комнати.

Якийсь час стояв Луць в темних сінях немов би з неба упав. Так не представляв собі цілком нинїшного вечера, коли на крилах любови гнав до дому за Вендулькою. Але скоро здавив в собі чувства, які в нїм будили ся і старав ся усьміхати з того, що саме чув, як з якого невдалого жарту. А хтож мав жартувати, як не суджена з судженого? Таж то єї право, аби будучого мужа трохи подражнити.

Тому лишив Луць двері, не добував ся до них, і пішов з найвеселїйшим лицем, немов би то він сам себе викинув з комнати, поміж челядь на подвіре, бо не хотів більше занавджати Вендульці в хатї. Усьміхаючись, прислухував ся, як челядь хвалила собі нову господиню, та бажала щастя і собі тому, що така женщина зявила ся у них в господарстві. А коли прийшов час, заліз з наймитом на сіно, де від смерти жінки ночував, та ляг спати.

* * *

Неспокійно кидав ся на своїй постели сюди й туди. Заєдно мучила его гадка, чому Вендулька нині вечер так его відтручувала, коли з єї очий видко було найбільшу любов, чому она була така зимна і горда? Що прийшло їй до голови? Чи бояла ся, що тепер, коли ціле єї серце належало до него, буде єї менше поважати, як то нераз у мужчин буває. Як могла она щось такого о нїм погадати? Чи хотїла укрити, що ціла єї душа, ціле серце лиш до него линуло? Саме задля єї отвертости і правдомовности, цінив він єї так високо, і ему незвичайно було мило погадати, що в кождім єї погляді, в кождім слові, була як найчистїйша правда. Вкінци рішив не ломити собі більше голови над тим і не гадати про те, що могло викликати в єї души ту наглу зміну; може она сама того не знала. Женщини убють собі нераз щось до голови і хочуть то всїми силами переперти, а коли спитаєте їх о причину, то самі не знають того сказати.

Впрочім ціла річ була маловажна. Боже, що вкінци зависить на однім поцілую! Не хоче его нині цілувати, то поцілує его иншим разом. Коли мав єї вже в своїм домі, при своїй дитині, і коли ніхто не ліз ему в дорогу, ніхто не мав права видерти єї!

— Завтра надумає ся, довше не видержить! — повтаряв Луц. — І на потїху почав знов пригадувати собі чудесні вечери над потоком під вільхою.

Твердо пересьвідчений, що ті щасливі години блаженної любови вернуть до него на всякий спосіб, вибив собі вкінци всї погані гадки з голови і примкнув очи, саме коли вже кури третий раз запіли, і нагадали господиням і наймичкам, що сонце підняло ся вже з свого ложа, і що новий день кличе всїх до роботи.

Але Луць помиляв ся, коли так певно гадав, що Вендулька змінить з завтрішним днем своє поведенє. Другого дня була така сама як першого, а третого як раз така як другого. Она уперто держала ся своєї гадки, що перед вінчанем не сьміє між ними прийти до ніяких любощий і цїлованя, бо тим заколочували би лиш спокій небіжки в гробі, котра преці мусїла аж зійти з сего сьвіта, щоби лиш їм допомогти до щастя. Як мали ся їй віддячити, що иншого зробити задля неї, як не то, що свою здержаностию докажуть, що уміють цінити і почитати єї память?

Луць не міг по доброму з Вендулькою нічого зробити. Єї говорене і доказуване не подобалось ему; она знов не зважала на ніякі его представленя. Але щоби з нею поводити ся грубо, того він не хотів, не міг. Тому вхопив ся він иншого способу: почав просити і домагав ся поцілую вже не як доказу єї любови, лише єї уступчивости.

вже пробити ся через анґлїйский перстень і заявив готовість піддати ся під условем, що его воякам буде вільно задержати оружє і конї і вернути домів. Коли ті предложеня відкинено, Прінсльо капітулював на ласку і не ласку. Між иншими відділами піддало ся 550 людий з Фіксбурґа і до 450 людий з Ляйдібранду. В руки Анґлїйців впало також 1500 коний, 50 возів і 2 армати. Деякі відділи, розкинені в горах, не хочуть капітулювати, заявлючи, що они незавнсимі від команданта Прінсльо. Богато Бурів наміряє піддати ся ґенералови Макдональдови. Вчера Робертс доніс, що Гунтерови піддало ся дальших 12.000 Бурів, а два команданти піддали ся Гамільтонови. Офіцир Андерсен і даньскі офіцири артилериї також піддали ся. Олївер з своїм відділом і 5 арматами продер ся до Гарисміту. Бури позривали шини зелїзничої лїнїї на захід від Йоганесбурґа, і з тої причини перевернув ся поїзд з провіянтом. При тім погибло 13 людий а 39 є ранених. Говорять, що Бури маширують на Церуст на північний всхід від Мафекінґа в Трансвали. Рустенбурґ, де Делярей замкнув Баден-Повеля, лежить між Церустом а Преторією. Анґлїйці мусїли задержати висилку конвоїв на рїцї Еляид. Окружене Боти не повело ся через те, що різні ґенерали не могли сповнити на час приказів Робертса.

Новинки.

Львів дня 3-го серпня 1900.

— Товариство „Бескид". Під такою назвою завязало ся за почином декотрих польських послів (Меруновича, Ройовского) товариство, котрого цїлию має бути, так як у подібних товариств „татряньского" і „чорногорского", розслїджуванє природи осередних Карпат, заохочуванє до користаня з єї скарбів, старанє, щоби уприємнити гостям з инших сторін пробуванє в сих горах і розширюванє просьвіти та добробиту тамошного населеня. Круг дїланя товариства сягає в околицї повітів калуского, долиньского, стрийского, дрогобицкого, старосамбірского і турчаньского. Статут затверджений вже Намістництвом. Вписове виносить 1 К., річна вкладка членів 4 К. а членів спомагаючих 1 К. Конституючі збори мають відбути ся в сю недїлю о 11 годині перед полуднем в Сколїм.

— З угорскої Руси. Мукачівский епископ, о. Юліян Фірцак оголосив пастирский лист, в якім взиває духовеньство до заснованя кредитових товариств, а учителів взиває до участи в працї для народа. Угорске правительство дає кождому такому товариству 4.000 К. безпроцентової позички і позволило видати по 50 акций, кожда на 50 К. В виду того легко повинно прийти до заснованя позичкових кас на угорскій Руси. В тім тілько біда — замічає „Листок" — що наші люди не навикли до точного сплачуваня довгу, але коли доси позичали у лихварів і могли платити величезну лихву, то належить сподївати ся, що і кредитовим товариствам будуть сплачувати довг в назначенім речинци. — В другім пастирскім листї епископ Фірцак взиває духовеньство до заснованя братств тверезости і до працї для морального подвигненя угорских Русинів. Міністерияльний комісар др. Едвард Еґан вислав недавно кілька партий Русинів на роботу до середної Угорщини. Як доносять часописи, Мадяри-роботодавцї зовсїм вдоволені з руских робітників.

— Скритоубийство в Глинянах. В лїсї т. зв. „Рубане", належачім до гр. Ф. Потулицкого, найдено минувшого тиждня труп, в котрім пізнано Рифку Картен з Липовець коло Глинян. Лїкарскі обзорини виказали, що сповнено на нїй морд через перерізанє шиї ножиком в кількох місцях. Морду сего допустив ся 20-лїтний слуга лїсничого Полушиньского, Казимир Копанецкий. Картенова, котра вела торговлю овочами, мала коло себе дві пасербицї і до одної з них залицяв ся молодий Копанецкий, а що Картенова стояла єму на перешкодї, то постановив зглядити єї зі сьвіта. Придибавши єї в лїсї на збираню суниць, сповнив свій намір. Убийника вже увязнено.

— Недостаток вугля і его наслїдки. Наслїдком сегорічного великого страйку вугляного як і значних запотребовань вугля по фабриках, особливо зелїзна, настав недостаток а за ним і дорожня вугля. Се-ж знов потягає за собою дорожню инших предметів. Недавно фабриканти цукру заповіли евентуальне підвисшене цїни, а тепер заповідають те саме декотрі фабрики паперу. Також в Німеччинї має вуголь подорожіти і беруть ся спроваджувати его туди в більшій скількости з Анґлїї.

— Самоубийства з любови. Онногди вечером в Кракові на плянтах якийсь 18-лїтний студент стрілив до себе з револьвера і ранив ся легко коло серця. По заосмотреню рани ратунковою стацією відвезено недоспілого самоубийника до шпиталю. В его кишени найдено два листи: один опечатаний до матери, а другий вітвертий, в якім за причину самоубийства подає нещасливу любов і просить, щоби его імени не оголошувано публично. — В Жовкві отруїв ся сїрковою кислотою старший стражник скарбовий, Лїдль, з равского повіта. Причиною самоубийства мала бути нещаслива любов.

— Страйки. В Чернівцях вибух загальний страйк мулярів. Доси приступило до страйку 1800 мулярских робітників. Страйкуючі жадають продовженя часу призначеного на обід о пів години а на полуденок о чверть години. Перед двома роками здобули собі мулярі 5% підвисшене платнї. В містї панує спокій; страйкуючі не мають фондів, будівничі надїють ся отже, що страйк скоро устане. В противнім разї будівничі потерпіли би великі шкоди. — В Шарлєроа застрайкувало 10.000 робітників в фабриках скла, в наслїдок чого замкнено 11 фабрик. Страйкуючі зажадали видаленя робітників, що не належать до синдикату.

— Спека і недостаток води в Парижи. Хотяй Парижани видали великі гроші на водопроводи, то терплять тепер неугасиму жажду. Та то і не диво, бо вже через довший час нема там дощу, а спека велика, більше як 38°. В виду сего що в поблизьких околицях за мало води з кирниць, то мусять тепер провадити єї з ріки Сен. І так то пють Французи в такій спецї досить горячу воду, що досягає до 20°. Але і такої води не стає людям на цїлий день, так що місто присилуване замикати всї водопроводи від 11 години в ночи до 6 рано.

— Склад академічкого сенату львівского унїверситету в шкільнім роцї 1900/1: Ректором є о. др. Більчевский, проректором др. Володислав Абрагам. Деканами: на теольоґічнім видїлї о. др. Йосиф Комарницкий, на правничім др. Тадей Пілят, на лїкарскім др. Антін Марс, на фільософічнім, др. Казимир Твардовский. Продеканами: на теольоґічнім видїлї о. др. Людвик Кльос, на правничім др. Станислав Ґломбіньский, на лїкарскім др. Іван Прус, на фільософічнім др. Іґнатий Закшевский. Делеґа

— Чи ти дитина, Луцю? — відповідала з докором. — Атже чоловік повинен мати більше розуму як жінка; чого ти як раз того захотів від мене. Ти майже мене гнїваєш.

Так Луць знов нїчого не скористав, міг собі говорити, доказувати, напирати, кілько хотів. Вкінци зродила ся в нїм гадка, его суджена умисне так его мучить, бо може їй то робить приємність, що він такий залюблений.

Може бути, що она бавить ся поза очи его чувствами? І як могло то не впасти їй в очи, що она тепер десять раз більше подаєсь єму як перед трема лїтами то що кілько разів єї побачив або почув єї голос, зараз почервонів, немов би его що ткнуло. То всьо при своїх гірких очах і своїм розумі она вже давно знала, але чи то красно з єї сторони лиш так для своєї забавки его мучити, сьміяти ся з его любови поза очи, а може при тім гадати: „Можу з тобою робити, що захочу, коли вже не можеш менї утечи". Для деяких людий має лиш то якусь принаду, чого не можуть дістати. Але скоро то осягнуть, тратить оно для них всяку вартість. Може і она до них належала?

Поведенє Вендульки почало его згодом сердити і по тиждни сказав їй просто в очи, що она тепер видає ся єму не така добра як перед трема роками.

Але Вендулька удавала, що его натяків або не розуміє або на них цїлком не зважає. Він нїколи не дістав ясної відповіди. Супротив него була незвичайно сердечна, виглядала щасливою, звивала ся і бігала так весело, що здавалось чула себе в семім небі. Кождий мусів радувати ся бачучи єї щасливе і веселе лице. І Луць дуже тим тїшив ся і він був як в небі, коли так любо поглянула на него, так щиро усьміхнула ся. Але ледве сїв коло неї і хотів побалакати з нею о любви, сейчас нагадала собі на якусь пильну роботу і заки він отямив ся, вже єї не було коло него.

Від недавного часу, як Вендулька вела єму господарство, виглядало всьо в его господарстві цїлком инакше. У всїх кутиках була взірцева чистота і лад, що аж мило було дивити ся. Вендулька від досьвіта аж до пізної ночи була занята роботою, аби своєю пильностию надолужити, що небіжка занедбала; дїйстно не богато часу мала на балакане. Але що обходили залюбленого Луця всї єї роботи, єї розумні зарядженя дома і на поли. Він хотів дістати поцїлуй, всьо инше було для него байдуже.

І хто з нас подивуєсь єму, що він вкінця втратив терпеливість, коли нї добрим нї злим не міг від неї нїчого добити ся? Він вкінци таки справдї розсердив ся на неї і не маючи сили заволодїти над своїм огірченєм почав раз з гніву тупати ногами о землю.

— Вендулько — крикнув грізно — зробім раз тій справі конець, сяк або так, менї вже досить того удаваня. Коли мене в сїй хвили не поцїлуєш, як тодї під вільхою, то будеш видїти, що я тобі також зумію щось зробити на злість. Піду до коршми і не верну скорше аж сонце зійде із за он-тої гори.

Кров ударила їй в лице — видко було, що его погроза налякала єї, але уступити єї анї не снило ся.

— Коли ти на свої лїта не маєш лїпшого розуму, то іди — з Богом! — відповіла коротко і вийшла з комнати.

Того Луць цїлком не сподївав ся. Гадав, що она коли вже не задля чого иншого, то бодай аби не допустити до сплетень, згодить ся на его жаданє. Тепер, коли побачив, що помилив ся, мусїв вже задля ратованя своєї поваги зробити як сказав. Взяв шапку і пішов до коршми, котра нїколи его не тїшила, а нинї ще менше як коли небудь. Там утїкав він ще за житя своєї жінки в своїй недоли лиш тодї, коли вже не міг видержати коло неї і его серце незвичайно тужило за Вендулькою.

Вийшов з хати, злість его брала. Нинї мусить пімстити ся на тїй безсердечній, гордій, судженій. Вернувши з коршми пізно в ночи, поперевертав всї цебрики і коновки уставлені в сїнях, аби в комнати чути було більше стукоту та щоби она погадала, що він перший раз упив ся в коршмі з єї причини.

Як Вендулька мала не пізнати, що всї ті дурницї робив він лиш їй на злість? Спершу хотїла на него справдї сердити ся, але коли в сїнях почало гуркотїти і стукати, стала сьміяти ся аж заходила ся. Хотів єї укарати, а тимчасом карав сам себе. Она ж дуже добре знала, що він не пяниця, а знала і то добре, що коли чоловік не має в собі потягу, то за віч не стане пити.

Коли суджена побачила на другий день рано свого жениха, не згадала нї словом о тім, що вчера лучило ся, противно відійшла чим скорше від него і пішла до своєї роботи. Боялася, що коли би довше з ним розмавляла, то мусїла би єму в очи розсьміяти ся з того дурного дотепу нинїшної ночи. Не дивувалась би єму, колиб він був шестилїтним хлопцем, але від такого поважного і статочного господаря, а до того вдівця не надїялась би чогось подібного! Розкидувати конви і цебрики задля одного поцїлуя! Своїм поведенєм дражнила і сердила Луця чим раз більше.

— Коли она може хоче наді мною верховодити — сказав собі раз Луць — то я їй покажу, що не дам собі по голові танцювати — і не сказавши нї слова, не попращавшись, побіг зараз по вечери просто до коршми, немов би то само собою розуміло ся, що він коли лиш єму захоче ся піде там без єї дозволу. Але Вендулька і тепер не сказала нї слова. Нї — так не могло дальше бути! За єї упертість треба єї добре покарати.

— Вчера тебе всї хвалили, що я тепер пересиджую аж до рана в коршмі, чого перше не бувало — замітив Луць усьміхаючись.

тами до сенату: теольоґічного виділу о. др. Блажей Яшовский, правничого др. Станислав Старжиньский, лікарского др Емануіл Махек, фільософічного др. Роман Пілят.

— **Династия Обреновичів** носить королівский титул від 6 марта 1882 р., а пановане Обреновичів починає ся від початку XIX-ого століття. Милош Обренович, уроджений в році 1770, розпочав в р 1804 разом з Юрием Чорним борбу против Турків, а по смерти Юрия (1813 р.) підніс знов против них оружие. Панував яко князь сербский під зверхностию Туреччини від р. 1816 до р. 1839, а потім по епізоді Караґеорґовичів, від р. 1858 до р. 1860. Підчас перерви в єго пановаию володів старший єго син Милан (1839 р.) і молодший Михайло (1839–1843), котрий і по єго смерти був князем аж до 1868 р., коли то єго замордовано в огороді Топчидорскім недалеко Білгороду. По нім обняв управу єго свояк Милан Обренович IV., оголошений повнолітним в року 1872. Від р. 1868 він мав титул удільного князя, а від р. 1882 короля. В р. 1889 Милан зложив сербску корону в користь свого сина Александра, що панує доси, і єсть пятим з ряду пануючим в роду Обреновичів.

— **Конкурс**. Виконуючи поручене загальних зборів товариства руска Бурса в Бережанах, підписаний виділ закладає в слідуючім році шкільнім 1900/1 інтернат для убогої молодежи III. і IV. кляси школи народної, відтак для учеників висшої гімназиї під слідуючими вимінками: 1) питомці платити муть 6 кор. місячно за помешкане, а надто 2) достарчати тижднево в натураліях тілько, кілько буде потреба для прокормленя питомця, 3) достарчати постіль, біле і одежу. — Талантовиті но дійстно убогі діти можуть узискати знижене місячної грошевої оплати. Виділ застерігає собі отворити сей інтернат, наколи зголосить ся найменше 10 питомців. Зголошеня слідує вносити на адресу др. Андрія Чайковского в Бережанах і заявити, кілько обовязує ся отець або опікун достарчати тижднево віктуалів. Від виділу товариства Руска Бурса в Бережанах.

— **Конкурс**. Виділ товариства руска бурса в Бережанах розписує конкурс на місце господині, до котрої буде належати: 1) варене для питомців, 2) удержане порядку в бурсі, 3) нагляд над пранем, 4) удержане слуг в потрібнім числі, в виїмкою сторожа, котрого оплачує товариство. — О те місце убігати ся можуть старші женщини рускої народности. — Зголошеня вносити треба найдальше до 20-ого серпня с. р. на адресу дра А. Чайковского в Бережанах, і подати: 1) вік (безусловно скінчених 40 літ), 2) дотеперішне занятє, 3) жадану титулом винагороди місячної квоту.

Телеграми.

Відень 3 серпня. Цісар зарядив, почавши від дня 5 с. м. з причини смерти короля Гумберта 4-тиждневу двірску жалобу.

Рим 3 серпня. Папа хотів спешу вислати до королевої Марґарети кондоленцийну депешу, однако відтак постановив вислати в своїм імени до королевої архієпископа Феррарі'ого. Архієпископ Феррарі доручив вчера королевій власноручне письмо сьв. отця.

Монца 3 серпня. Король затвердив дотеперішний кабінет в урядованю. Всі міністри з виїмком міністра війни і міністра судівництва, котрі перебувають в Римі, зложили присягу в руки короля.

Петербург 3 серпня. „Правіт. Вестнік" пише, що хіньский цісар удав ся до царя з просьбою о посередництво, покликуючи ся на так давну приязнь між Росиєю а Хіною. Цар дав відповідь на руки хіньского посла, в котрім заявив, що доки не буде звістне положене послів в Пекіні, годі гадати о посередництві. Впрочім Росия буде підпомагати хіньского цісаря против ворохобників.

Париж 3 серпня. Вчера, коли шах перский виїздив з свого мешканя, кинув ся на повіз єго якийсь чоловік з револьвером в руці. Поліцияит придержав того чоловіка, а везир шаха, що сидів побіч свого короля, видер з рук злочинця револьвер. Злочинця арештовано. Перед слідчим судиєю не хотів складати ніяких зізнань. Президент Любе зложив вчера шахови візиту. Мимо тої пригоди шах дальше поїхав на проґульку.

Новий Йорк 3 серпня. Herold доносить з Тієнтсіну: Японьска передна сторожа, що ішла на Пекін, побита, при чім втратила 150 людий. Зачувати, що Росияни заняли положені на дорозі до Пекіну, а віддалені 10 миль від Тієнтсіну, хіньскі укріпленя, при чім побили 10.000 хіньского войска.

— То мусіли бути дуже розумні люди, що висьмівали ся з когось за то, що другий глупого робить!

— Они вже добре знають, що я не глядав би їх товариства, коби ти була така, як повинна бути.

Вендульці відійшла вже охота жартувати.

— А що ж я тобі зле господарую, що ти до мене так говориш і хочеш мене здати на людскі язики?

— Занедбуєш першу річ в кождім домі — господаря.

Вендулька задумала ся. Що за причина, що Луць не хоче признати єї поведеня добрим? Агже єї намір був честний, кождий мусів з нею згодити ся, лиш зла воля могла в тім добачувати щось поганого. Або чи єї отець таки правду сказав, остерігаючи їх перед подружем?

— Я знаю, що маєш і розум і добре серце — сказала вкінци до Луця. — Чому ти нараз відкидаєш ті прикмети і стаєш звичайним чоловіком? Яж тобі вже кілька разів говорила, що я прийшла сюда до тебе не задля яких небудь любощий — бо до того ще досить часу — лиш длятого, аби ти мав знов господиню, а твоя дитина матір. І я гадала, що твій шваґер не кликав мене сюди для чого иншого. Колиб я була лиш здогадувала ся, що ви инакше думаєте, то була би цілком сюди не прийшла.

— Отже видиш, ти сама говориш; що тобі на всім більше зависить як на моїм вдоволеню. І то не має мене боліти? Чи то має бути подяка за те, що я тільки літа носив тебе вірно в серци, що задля тебе не поглянув ні разу приязно на небіжку і в души все нарікав на неї, що она замість тебе жиє зі мною? Але то одно мушу їй признати: була би скорше відкусила собі язик, як щоби мала відповісти мені „ні"; моя воля була і єї волею. А я від тебе не хочу нічого більше лише одного одинокого поцілуя на доказ, що тобі залежить щось на моїм бажаню. Тобі і не розходить ся о поцілуй, ти лиш тому опираєш ся, щоби мені показати, що нічого собі з мене не робиш. Як то не має гнівати? Колиб я прийшов до першої ліпшої знакомої дівчини з такою просьбою, то кожда з знакомости поцілувала би мене радо і не пишилась би.

— Але я не перша ліпша!

— То правда, кожда инша відповіла би на чувство чувством, лиш ти відповідаєш гордостию.

— Коли гадаєш, що любов не є нічим иншим, як лиш то що двоє людий цілує ся, то не маєш понятя о любві і не мав ніколи. Така любов у мене нічого не значить.

— А у мене знов така нічого не значить, де нема уступчивости і доброти.

І по тих сумним голосом висказаних словах вийшов Луць з комнати та почав більше як коли небудь думати о старім Палюцкім. На жаль старий говорив чисту правду, то був розумний і досьвідний чоловік; дурень той хто не зважав на єго слова.

Тим разом Вендулька була дуже нерада з відходу свого Луця. Звичайно він лиш сердив ся і гнівав, нині був він очевидячки обиджений, а може вже сумнівав ся о доброті серця, добачуючи в єї поведеню лиш гордість і упір. Сим докором він єї дуже діймив, більше як всякими натяками на небіжку жінку. І справедливо стало їй важко на серци, коли погадала, до чого они вже дійшли і чим взаїмно собі докоряли!

Ті гадки витискали їй сльози з очий. Гадала о Луцю і о собі довго і поважно.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши „Внучок“ — А. Мечника „Оване Огана“ — К. Лясковского „Зужитий“ — Ст. Аріеля „Улуди“

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанєм і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює її практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакції цінну заохоту до постійности на обібраній дорозі.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нинї вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їх інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нинї сказати о дусї і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділі белєтристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Марії Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Рей монта*, *Севера (Ігн. Маціїовского)*, *Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділі поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянгого*, *Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих літах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичині з почтовою пересилкою:	
Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарні і контори письм.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).